

[Finansministeren.]

være af den allerstørste Betydning for Skatteansættelserne, baade for Ansættelserne til personlig Skat og til Skyld, at Bunden er rigtig. Det er for hele Lignings- og Vurderingsarbejdet og for Ensartetheden i dette Arbejde Landet over af den allerstørste Betydning, at man faar lagt en rigtig Bund under Arbejdet, og det er Vejledning i saa Henseende, som jeg mener, Ligningsdirektoratet først og fremmest skal tage sig af. Men jeg mener samtidig, at der i givne Situationer maa være Adgang for Ligningsdirektoratet til, dels hvis man ønsker det ude omkring i de lokale Myndigheder, og dels hvis der i øvrigt foreligger Situationer, som giver særlig Anledning dertil, at tage Del ogsaa i det konkrete Ligningsarbejde gennem en vejledende og korrigerende Støtte. Det er for øvrigt ikke andet, end hvad der sker i dette Øjeblik; saadan er det ogsaa i Øjeblikket for Ligningsafdelingens Vedkommende i Landsøverskatteraadet; man bliver anmodet om at komme til Stede og tage Del i Arbejdet, og i visse Situationer har man ogsaa selv følt sig opfordret til at komme til Stede.

Men, som sagt, jeg er ganske enig i, at Hovedopgaven her, hvor det drejer sig om Forbindelse mellem de lokale Myndigheder og de centrale Myndigheder, skal bestaa i en rent vejledende og sagligt støttende Bistand. Jeg for min Del nærer ikke Spor af Tvivl om, at det udmærkede Forhold, ja, jeg kan godt sige det Tillidsforhold, der i Øjeblikket bestaar mellem Ligningsafdelingen og de lokale Skatteraad og andre lokale Myndigheder — her tænker jeg altsaa specielt paa den personlige Ligning, og jeg forstaar, at det ogsaa er den, det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen særlig tænker paa —, nok skal vise sig at kunne oprettholdes, ogsaa under den nye Ordning.

Det er rigtigt, at man, hvad denne Vejlednings- og Kontrolmyndighed angaar, har tilrettelagt det saaledes, at det borgerlige Element gennem Ligningsraadet faar den afgørende Indflydelse paa Planlægningen af dette Arbejde og dets nærmere Udformning i Praxis. Det ærede Medlem sagde, at Ligningsdirektoratet jo praktisk talt intet skal kunne foretage sig — saadan tror jeg, det ærede Medlem udtrykte sig — uden Godkendelse af Ligningsraadet. Jeg maa hertil sige — og saadan gaar jeg ogsaa ud fra det ærede Medlem opfatter det —, at det skal ikke tages bogstaveligt, for selvfølgelig skal den daglige Administrations Ledelse ligge i Ligningsdirektoratet og kunne gaa sin Gang, uden at man til Stadighed

skal have et større eller mindre Antal Repræsentanter for Raadet siddende og følge den daglige Administration. Naturligvis skal Administrationen gaa sin Gang under Ligningsdirektørens Ansvar; men hvad Retningslinier og Planlægning paa de Omraader, som nærmere er omtalt i Bemærkningerne, angaar, er jeg ganske enig i, at der kommer Tyngdepunktet til at ligge i Ligningsraadet.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard erklærede, at han ikke var begejstret for det foreliggende Forslag. Det maa jeg sigé havde jeg heller ikke ventet. Man skal ikke forpligte nogen ud over hans Evne, og jeg tror ikke, det ærede Medlem overhovedet har Evne til at blive begejstret. . . . (Korsgaard: Aa-naa!) . . . . i alt Fald har jeg ikke haft Lejlighed til at iagttage det. I øvrigt er det ikke det, det kommer an paa; naar bare han vil stemme for Forslaget, er jeg tilfreds, og det erklærede han jo at ville.

Det ærede Medlem havde ikke følt det som nogen Vanskelighed, at den dømmende og den kontrolrende Myndighed var samlet i den samme Person, og det var den samme Betragtning, det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen var inde paa. Det er sikkert rigtigt. Jeg har paa en Maade selv været i den samme Situation; som Leder af en stor Skatteadministration — som efter min Mening altid bør søge at dele Sol og Vind lige imellem Borgernes Interesse og det offentliges Interesse — har jeg staaet i samme Situation og har følt mig forpligtet til at afveje de to Hensyn mod hinanden. Jeg mener ogsaa at have gjort det, saa godt jeg har kunnet, men jeg er ikke sikker paa, at alle de Skatteydere, hvis Sager jeg har afgjort, har haft samme Tillid til, at jeg har gjort det, som jeg selv har følt, og jeg tror heller ikke, at alle Skatteydere, som faar deres Sager afgjort af Landsøverskatteraadet og Over-Skyldraadet, føler sig saa trygge ved de Herrers Afgørelser eller andre udmærkede Medborgeres Afgørelser, som de vilde føle sig ved en Ordning, hvorved det var fastlagt, at det er to forskellige Sæt Mennesker, der varetager de to forskellige Interesser; det er ganske afgjort.

Der er jo ingen, der er Engle, og det kan paa dette Omraade — ligesom det jo i en ganske anden Grad har gjort sig gældende inden for Retsplejen — ikke være anderledes, end at hvis man har fæstnet sig ved visse Synspunkter og visse Opfattelser, ogsaa har praktiseret visse Fortolkninger, ja, saa er man, hvis man bagefter skal til at sige det endelige Ord om, hvad der nu er rigtigt, ikke fri, selv om man selv